

NEDERLANDSE EDITIE

CAMERA SHY

JE BENT MOOI
JE BENT HET WAARD
JE BENT VAN MIJ

KAY COVE

EEN

Avery

Ik bestudeer Masons gezicht voor een enkele hint die iets zegt als de serveerster een enorm stuk chocoladetaart voor ons neerzet.

‘Gefeliciteerd,’ zegt ze met een brede lach.

‘Dank je wel.’ Ik wrijf mijn handen in elkaar en zet dan de kaars met roze strepen recht die begon te kantelen. ‘Ik word vandaag dertig.’

‘O, hé,’ kirt ze en haar ogen lichten op, ‘het is je gouden verjaardag.’

‘Mijn wat?’

‘Het is dertig april en je wordt dertig.’ Ze draait met haar pols. ‘Dus je gouden verjaardag. Je krijgt er maar één. Ik ben van één juni, dus die van mij werd verspild voordat ik wist wat een verjaardag was.’ Ze steekt haar tong speels tussen haar lippen door. ‘Maar jouw gouden verjaardag is de start van jouw gouden jaar, wat betekent dat dertig het beste jaar van je leven wordt.’

‘Dat klinkt goed.’ Ik kijk weer in de diepbruine ogen van mijn vriendje. ‘Proost op mijn góúden verjaardag.’ Ik hou mijn champagneglas omhoog en kantel de rand naar de serveerster. ‘En bedankt dat je vanavond zo geweldig bent. De steak was perfect. Jij was heel lief. Dit is officieel het beste verjaardags-etentje dat ik ooit heb gehad.’

Mason grinnikt als hij naar achteren leunt op zijn stoel en aan de mouwen van zijn marineblauwe sportjasje trekt. ‘Dat is de subtiële manier van mijn vriendin om te zeggen dat je vanavond op een flinke fooi kan rekenen.’

Ik kijk van de een naar de ander als ze een snelle, alwetende blik uitwisselen.

O, het gebeurt. Ze weet iets.

Er zit zeker een verrassing in dit stuk taart.

‘Wil je dat ik het personeel roep om voor je te zingen?’

Ik open mijn mond, maar Mason antwoordt voor me. ‘Alsjeblieft niet.’ Hij schaamt zich zo snel, maar ik vind het zingen niet erg. Het is grappig en gek. Tegenwoordig hebben we amper tijd voor grappig en gek. Onze gezamenlijke zaak doet het enorm goed, wat betekent dat we bijna veertien uur per dag werken. Dit etentje voor mijn verjaardag is de eerste keer in maanden dat we ons hebben opgetut en eropuit zijn gegaan. Verdorie, ik denk dat vanavond het waard is om over te zingen.

Onze serveerster steekt mijn enkele roze kaars aan en geeft me nog een oprechte lach. ‘Ik zal jullie met rust laten.’

‘Verdomme.’ Zodra ze buiten gehoorafstand is, grinnikt Mason zacht. ‘Hebben we een stuk of de hele verdomde taart besteld?’ De rijke driedubbele fudge frosting past bij de kleur van zijn irissen en de compacte devil’s food cake is dezelfde kleur als zijn gefronste wenkbrauwen.

Met een slinkse glimlach en tot afgrijzen van Mason duik ik er met mijn wijsvingers in en gebruik ze als stokjes om het dessert te slachten.

Zoekend... Waar is het in hemelsnaam?

Laat het maar aan Mason over om iets enorm banaals te doen zoals een verlovingsring in een stuk verjaardagstaart verstoppen.

Dertig. Ik ben verdorie dertig jaar oud vandaag. Het moment is er en die verdomde ring kan maar beter ergens in dit enorme stuk chocolade lekkernij zitten.

Ik vond de ring zes maanden geleden in onze kast boven. Hij was amper verstopt. Het was nogal onzorgvuldig van Mason, echt. We daten al meer dan vier jaar. We wonen twee jaar

samen. Hij zou ervan op de hoogte moeten zijn dat wanneer het koude weer eraan komt, ik nogal religieus mijn zomershirts en zwierige rokjes in nette, op kleur gesorteerde stapels vouw en ze netjes op de bovenste plank van de kast leg. Natuurlijk viel me het eenzame ringendoosje op de bovenste plank me op. Hij heeft het waarschijnlijk in de haast erbovenop gegoooid, zich niet bewust van het feit dat iemand die op een klein trapje of krukje staat op ooghoogte is met de bovenste plank en het zwarte sieradendoosje onmogelijk kan missen.

Maar ik ben een goede vriendin. Ik heb niet eens gespiekt. Het doosje heb ik ongeveer dertig centimeter naar links geschoven. Ik ben verdergegaan met waar ik mee bezig was en deed alsof het me niet was opgevallen. Ik heb Mason nooit laten overhaasten. Het kostte hem precies tien dates voordat hij vroeg of ik officieel zijn vriendin wilde zijn. We hebben een heel jaar gewacht voor hij me aan zijn familie voorstelde. Nog een jaar voordat we gingen samenwonen. Mason is langzaam en gestaag als een schildpad. Mijn betrouwbare, liefhebbende, lieve schildpad met wie ik dolgraag een achternaam zou delen. Ik kan geduldig zijn voor hem...

Nou ja, dat is wat ik mezelf zes maanden geleden heb gezegd.

Ik had niet verwacht dat hij een aanzoek zou doen op de dag dat zijn ouders veertig jaar getrouwd waren... hoewel ik dat wel had gehoopt. Het was zo'n mooie avond. Het was een beetje fris op het Californische strand in oktober. Mason drapeerde zijn colbert over me heen als de heer die hij is. We zaten blootsvoets op het strand en keken toe hoe zijn ouders dansten in de schemering, luisterend naar het lage gesis van de golven die tegen de vloed in sloegen. Het zou het perfecte moment zijn geweest om me te vertellen dat dit precies was wat hij over veertig jaar voor ons wilde.

Maar de avond viel en ging voorbij. Ik snap het. Het was de avond van zijn ouders, niet die van ons.

Toen was er Thanksgiving... Oké, daar had ik niet veel verwachtingen van. We zagen er allebei uit als hangbuikzwijntjes na drie Thanksgiving-etentjes: zijn ouders, mijn moeder en de

familie van mijn vader. Ik was zo opgezwollen van de door zout en suiker veroorzaakte coma, dat hij heel veel moeite zou hebben gehad om een ring om mijn vinger te schuiven. Het was niet bepaald romantisch.

Kerst was opnieuw hectisch. Drie verschillende families in één dag gepropt. Opnieuw was dat een nee voor een aanzoek. Op Oudejaarsdag viel ik vroeg in slaap. Ik was er zo zeker van dat hij de vraag zou stellen dat ik in mijn duizelingwekkende vreugde een hele fles champagne achteroversloeg en om tien uur op Masons schoot in slaap viel. Ik heb het mezelf weken kwalijk genomen, mezelf afvragend of ik zijn grote plannen had verpest.

Valentijnsdag was weer een flop. De avond begon geweldig. Hij kocht de mooiste bloemen voor me en zijn kaart maakte me bijna aan het huilen. We zaten in de auto op weg naar het Italiaanse restaurant om onze reservering van zeven uur te halen, toen een of andere idioot ons van achteren aanreed. Wij waren ongedeerd, maar Masons bumper en rechterachterlicht lagen compleet aan diggelen. De airbags klaptten uit en we moesten uit voorzorg naar de eerste hulp. Het hoeft niet gezegd te worden dat ons humeur en onze avond verpest waren.

Sindsdien is het rustig. Ongeveer één keer per week pak ik mijn kleine krukje en controleer ik de bovenkant van de kast in de hoop dat de deksel is verschoven. Er zat geen beweging in. Hij stond op dezelfde plek, links van mijn nette stapels kleren...

Tot vanavond.

O, wed maar dat ik voor vanavond heb gekeken. *Mijn dertigste verjaardag*. Sinds acht uur vanochtend was het ringendoosje uit de kast gehaald en daarom droeg ik mijn chicste zwarte jurk met de split tot op mijn knie, krulde ik mijn haar extra grondig en besteedde ik buitensporig veel tijd aan mijn smokey eye make-up. Ik had Thomas Kinkaid het nakijken kunnen geven met de manier waarop ik licht en schaduwen aanbracht, mijn ronde gezicht contourde en highlightte tot de vormen van een slanke antilope.

Vanavond is verdomme mijn avond.

En ik neem een foto om dit monumentale moment te bewaren. *Ik zweer het*. Ja, ik ben cameraschuw. Ja, ik buk en ren weg als iemand de selfiestick tevoorschijn haalt. Ik voel me

prettig in mijn lichaam, maar ik ben er niet bepaald trots op. Ik ben gezond. Ik ben alleen geen model. Laat de mooie mensen mooi zijn. Ik zal ze aanmoedigen vanaf de zijlijn. Ik hoef geen trofee te zijn. Ik word gekoesterd... door deze man.

‘Wat ben je aan het doen?’ vraagt Mason met wijd opengesperde, verbijsterde ogen als ik de laatste restjes cake uit elkaar trek. Er ligt een kruimelig chocoladekerkhof voor me... maar geen ring. Ik heb dit toetje vermoord en nu is het tijd om het op te biechten.

‘Genoeg,’ mopper ik als ik me realiseer dat ik voor de zoveelste keer zonder aanzoek zit. ‘Ik weet het, Mason.’ Ik pak het linnen servet van mijn schoot en veeg mijn vingers één voor één af. ‘Vraag het gewoon. Als je nerveus bent, hoeft dat niet. Natuurlijk zeg ik ja.’

Ik geef hem een warme, zegenende glimlach, maar in plaats van opluchting krijg ik zijn beteuterde uitdrukking te zien.

‘Wat vragen?’ Zijn gezicht wordt rood en hij ziet er ongelooflijk nerveus uit.

Ik vouw mijn schone, maar nog steeds naar chocolade ruikende vingers over mijn neus en mond in de vorm van een tent. ‘O. Mijn. God.’ De afschuw giert door me heen als ik me voorstel wat er nog meer in een klein vierkant ringendoosje zou kunnen zitten. Een verfrommelde ketting. Oorbellen. Een sleutel... van een kluis... waar ik mijn schandelijke schaamte in kan opbergen en voor altijd kan wegstoppen. Ik had dat verdomde doosje moeten openen voordat ik mijn verwachtingen op hol liet slaan. ‘Was het geen ring?’ *Shit*. Ik ben zo stom. ‘Ik... Ik dacht —’

Mason houdt zijn beide handen in overgave omhoog, alsof hij een naderende grizzlybeer probeert af te schrikken. ‘Avery, rustig aan. Heb je het over het zwarte doosje op de bovenste plank van onze slaapkamerkast?’

Ik knik schaaapachtig.

‘Liefje, het is een ring.’ Hij klopt op de borstzak van zijn sportjas.... ‘Een verlóvingsring.’

Ik blies de adem uit waarvan ik me niet realiseerde dat ik hem inhield. ‘O, godzijdank.’

‘Je wist het? Hoelang?’

Ik grimas wanneer ik mijn schouders ophaal. ‘Ongeveer zes maanden.’

‘Zes máánden?’ brengt hij uit. Hij schraapt zijn keel en leunt naar voren. ‘Zes maanden?’ vraagt hij opnieuw met een zachtere stem, veel beheerster. ‘En je hebt niets gezegd? Je hebt het niet eens gevraagd...’

Ik reik over de tafel en leg mijn hand teder over de zijne, in een poging hem met een aanraking te laten zien hoe ik me voel. ‘Ik wilde niet veeleisend zijn of jouw moment stelen. Ik weet dat je voorzichtig bent met al je beslissingen en ik bewonder je daarvoor. Je bent mijn rots, liefje.’ Ik knijp in de topjes van zijn vingers. ‘Als jij het zeker weet, weet ik het zeker.’

Mason reikt in de binnenzak van zijn nette sportjas. ‘Dacht je dat ik de ring in de taart had gedaan?’

Ik knik en laat mijn hoofd hangen.

‘En je wist al een half jaar van deze ring en hebt me niet lastiggevalen voor een aanzoek?’ Hij haalt het bekende zwarte doosje met de dunne gouden lijntjes rond de naden tevoorschijn en zet het tussen ons in op tafel. Op dit punt weet ik wat er gaat komen, maar ik kan de nerveuze tintelingen in mijn borstkas niet bedwingen.

‘Ik wilde dat je me vroeg omdat je dat wilde, niet omdat je vond dat je dat moest.’

Masons ogen beginnen te tranen en zijn gelaatskleur wordt vlekkerig. Zijn duim klopt nerveus op tafel. Het is een vreemde reactie, maar dit is een belangrijk moment voor ons allebei. Eindelijk, na alle vertrouwddheid van onze zeer tamme, gelijkmatige relatie, is zijn gedrag tenminste... nieuw?

‘Hoelang zou je gewacht hebben?’

Ik beantwoord zijn vreemde vraag met een flauwe glimlach. ‘Als onze eindstreep voor altijd is, wat is dan de haast?’

‘Je bent een te goede vrouw.’ Hij zegt het als een bekentenis in plaats van bewondering. ‘Je bent te goed voor mij.’

Ik schud mijn hoofd, mijn haar valt in mijn gezicht. ‘Nee, ik ben niet...’

‘Dat ben je wel.’ Zijn toon is zo zakelijk dat ik zijn gespannen uitdrukking moet bestuderen. Op dat moment realiseer ik me dat hij me niet aankijkt. Hij kijkt in mijn richting, maar over

‘Mason, wat...’

‘Ik kan dit niet.’ Zijn adem stukt als een enkele traan verandert in een kleine stroom. Hij veegt de nattigheid van zijn wangen met de achterkant van zijn duim en voegt eraan toe: ‘Het spijt me zo, Avery. Ik hou zoveel van je, maar ik... ik wilde het echt vragen... maar... nu ik het zie...’ Zijn ogen vallen op de ring die mijn vinger verstikt. ‘Niet op deze manier. Het spijt me zo.’ Hij bedekt zijn gezicht om zijn gekwelde uitdrukking te verbergen. ‘Het spijt me zo.’

Mijn nekharen gaan overeind staan als een dier dat gevaar voelt. ‘Wat is er?’ Ik probeer zijn hand te pakken. ‘Als je er niet klaar voor bent, hoeven we ons niet te haasten.’

Snel legt hij zijn handen in zijn schoot, veilig voor mijn greep. ‘Ik denk dat het over is.’ Hij sluit zijn ogen en zet zich schrap alsof hij stilstaat aan de top van een achtbaan. ‘Ik wil het uitmaken.’

De wereld staat stil. Iedereen in dit chique steakhouse bevriest op zijn plek. Het geluid van de donder buldert om ons heen. De bliksem slaat in, versplintert de grond en uit de scheur komt het vuur tevoorschijn. Of misschien zit dat alleen in mijn hoofd. Voor nu concentreer ik me alleen op mijn ademhaling... *In en uit.* Een enkele ademhaling per keer.

Mason kijkt naar mijn verbijsterde blik en probeert de stilte te overbruggen. ‘Ik... ik hou echt van je... ik... we zijn...’

Ik heb moeite om het moment te begrijpen. Zijn gestotter klinkt onduidelijk in mijn hoofd. Ik draag een ring... maar het is uit tussen ons? *Wat krijgen we nou? Het is mijn verjaardag... Ik krijg geen lucht.*

‘We zijn wat?’ Ik forceer de woorden in een staccato tempo. ‘Vertel.’

‘Kunnen we naar huis?’ Draaiend met zijn hoofd werpt hij een vluchtige blik rond het chique steakhouse om er zeker van te zijn dat er niemand meeluistert.

‘Alsjeblieft?’

‘Nee.’ Ik schud mijn hoofd en breng mijn boodschap duidelijk en kort. ‘Begin met praten.’

Hij haalt zijn schouders op en houdt zijn handpalmen

**‘Een man zal je behandelen zoals je
jezelf behandelt. Dus als je blijft,
gedraag je als een verdomde koningin.’**

Ik hoopte op een verlovingsring voor mijn dertigste
verjaardag. Wat ik niet had verwacht,
was dat mijn vriendje en zakenpartner me zou dumpen
omdat hij het idee niet kon verdragen dat we de rest van ons
leven een saai seksleven zouden hebben.

Dus wanneer ik de kans krijg om mijn zomer in Las Vegas
door te brengen, grijp ik die met beide handen en ontmoet
ik daar mijn knappe nieuwe buurman en zijn fotostudio. We
sluiten een eenvoudige deal.

Hij is de leermeester en ik ben zijn leerling.

Mijn lessen bestaan uit het leren liefhebben van mijn
lichaam. In ruil daarvoor ga ik zijn bedrijf redden.
Ik heb precies één zomer om de meest zelfverzekerde versie
van mezelf te vinden voordat ik naar huis moet en het echte
leven weer begint.

Maar na een zomer vol passie weet ik niet meer zeker wie
ik echt ben, en het is duidelijk dat het ergste liefdesverdriet
van mijn leven nog moet komen.

ISBN 978-94-6440-774-7

 SVM
PUBLISHING

 [SVMPUBLISHING.BE](https://www.instagram.com/svmpublishing.be)

 [SVMPUBLISHING](https://www.facebook.com/svmpublishing)